επικαλεστεί το δικαίωμα ασκήσεως τριτανακοπής. Δεδομένου ότι η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα του αντικειμένου και του αιτήματος της προσφυγής έχει ως σκοπό να μπορούν οι τρίτοι να γνωρίζουν την ύπαρξη των διαφορών που φέρονται ενώπιον των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων, ο τρίτος πρέπει να εκτιμήσει σε σχέση με τη δημοσίευση αυτή αν έχει ή μη συμφέρον να παρέμβει στην κύρια δίκη.

Εφόσον προκύπτει σαφώς από την εν λόγω δημοσίευση ότι το αντικείμενο και τα αιτήματα της κύριας προσφυγής άφηναν να φανεί το συμφέρον του τρίτου να παρέμβει, ο τελευταίος πρέπει να αποδείξει ότι εμποδίστηκε, για αποχρώντες λόγους, να ασκήσει παρέμβαση. Σχετικά πρέπει να διευκρινιστεί ότι η υποκειμενική εκτίμηση του τρίτου ενδιαφερομένου ως προς την έκβαση της δίκης δεν αποτελεί αποχρώντα λόγο που να δικαιολογεί τη μη συμμετοχή του στην κύρια δίκη. Έτσι, ο τρίτος δεν μπορεί να υποστηρίξει ισχυρώς ότι, ενόψει των νομικών και πραγματικών στοιχείων που ήταν γνωστά κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, ένας επιμελής πολίτης δικαιούται να σκεφθεί ότι η απόφαση που περατώνει τη δίκη δεν θα έβλαπτε τα δικαιώματά του.

## ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα) της 26ης Μαρτίου 1992 *

Στην υπόθεση T-35/89 T01,

**Inigo Ascasibar Zubizarreta κ.λπ.**, εκπροσωπούμενοι από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

τριτανακόπτοντες,

κατά

**Alessandro Albani κ.λπ.**, κατοίκων Βρυξελλών, εκπροσωπουμένων από τον Gérard Collin, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγοντες στην κύρια δίκη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

και

**Union syndicale,** εκπροσωπούμενης από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

παρεμβαίνουσα στην κύρια δίκη,

και

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, και τον Sean van Raepenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής στην κύρια δίκη,

που έχει ως αντικείμενο τριτανακοπή με την οποία προσβάλλεται η απόφαση του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 12ης Ιουλίου 1990, T-35/89, Albani κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-395),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και Χ. Γεραρή, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την παρούσα

## Διάταξη

### Περιστατικά και διαδικασία της τριτανακοπής

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Οκτωβρίου 1990 ο Inigo Ascasibar Zubizarreta και δεκαπέντε άλλα άτομα, όλοι επιτυχόντες του γενικού διαγωνισμού COM/A/482η προκήρυξη του οποίου δημοσιεύθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1987 (*Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* — στο εξής: ΕΕ — C 34, σ. 15), άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 39 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 97, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζονται mutatis mutandis στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, τριτανακοπή κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 1990, T-35/89, Albani κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-395).

2 Η προσβαλλόμενη απόφαση ακύρωσε την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του εν λόγω διαγωνισμού σχετικά με τη διόρθωση της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας καθώς και τις μετέπειτα πράξεις της διαδικασίας του διαγωνισμού, για τον λόγο ότι η εξεταστική επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της το ανώτατο όριο των 800 λέξεων που είχε επιβληθεί στους υποψηφίους αυτής της δοκιμασίας, παραβιάζοντας έτσι την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ αυτών.

3 Κατά της αποφάσεως αυτής του Πρωτοδικείου η Επιτροπή άσκησε στις 7 Αυγούστου 1990 αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, ζητώντας τη μερική ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα, η Επιτροπή δέχεται μεν ότι η ακύρωση της αποφάσεως που αφορά τη διόρθωση της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, υπέβαλε όμως στον έλεγχο του Δικαστηρίου την απόφαση του Πρωτοδικείου κατά το μέρος που ακύρωσε όλες τις μεταγενέστερες πράξεις της διαδικασίας του διαγωνισμού και δεν περιόρισε τα αποτελέσματα αυτής της ακυρώσεως μόνο στην αποκατάσταση των δικαιωμάτων των τεσσάρων προσφευγόντων της κυρίας δίκης.

4 Με χωριστό δικόγραφο η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που την υποχρέωνε, κατ' αυτή, να ανακαλέσει τους διορισμούς 38 υπαλλήλων, στους οποίους προέβη μετά το πέρας του διαγωνισμού COM/A/482ως επακόλουθο της ακυρώσεως της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας του εν λόγω διαγωνισμού.

5 Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1990 το Δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση των τριτανακοπτόντων να παρέμβουν στην αναιρετική διαδικασία υπέρ της Επιτροπής.

6 Με Διάταξη της 27ης Νοεμβρίου 1990 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση κατά τη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων που υποβλήθηκε στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, για τον λόγο ότι ούτε η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε το διατακτικό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου αφορούσε τους διορισμούς που ήδη έγιναν κατόπιν του επιμάχου διαγωνισμού και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, αναμένοντας την απόφαση του Δικαστηρίου επί της αιτήσεως αναιρέσεως, να ανακαλέσει τους διορισμούς που έγιναν πριν από την ημερομηνία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

7 Με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1990 η Επιτροπή ζήτησε από το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 47, τρίτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, την αναστολή της αναιρετικής διαδικασίας μέχρι δημοσιεύσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου επί των τριτανακοπών.

8 Με Διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 1991 το Δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση αναστολής της αναιρετικής διαδικασίας, για λόγους ορθής απονομής της δικαιοσύνης, μέχρι δημοσιεύσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

9 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά. Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, δυνάμει των άρθρων 111 και 113 του Κανονισμού του Διαδικασίας, πρέπει να κρίνει επί του παραδεκτού της τριτανακοπής χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

**Αιτήματα των διαδίκων**

10 Οι τριτανακόπτοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να μεταρρυθμίσει την προσβαλλομένη απόφαση υπό την έννοια ότι η απόφαση αυτή δεν ακυρώνει πλέον ολόκληρη τη διαδικασία της διορθώσεως της δεύτερης

γραπτής δοκιμασίας του διαγωνισμού καθώς και τις μετέπειτα πράξεις της διαδικασίας, αλλά μόνο την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής που δεν δέχθηκε τους τέσσερις προσφεύγοντες στην κύρια δίκη στην προφορική διαδικασία του διαγωνισμού·

— να καταδικάσει τους αντιδίκους στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί την τριτανακοπή και, κατ' ακολουθία,

— να μεταρρυθμίσει την προσβαλλομένη απόφαση υπό την έννοια ότι η απόφαση αυτή δεν ακυρώνει πλέον ολόκληρη τη διαδικασία της διορθώσεως της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας του διαγωνισμού, καθώς και τις μετέπειτα πράξεις της διαδικασίας, αλλά μόνο την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής που δεν δέχθηκε τους τέσσερις προσφεύγοντες της κύριας δίκης στην προφορική δοκιμασία του διαγωνισμού·

— να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

12 Οι προσφεύγοντες στην κύρια δίκη και η Union Syndicale-Bruxelles, που παρενέβη στην κύρια δίκη υπέρ αυτών, ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την τριτανακοπή ως απαράδεκτη, επικουρικώς δε ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τους τριτανακόπτοντες στα δικαστικά έξοδα.

**Επί του παραδεκτού**

13 Οι τριτανακόπτοντες, υποστηριζόμενοι από την Επιτροπή, καθής στην κύρια δίκη, υποστηρίζουν ότι η τριτανακοπή τους είναι παραδεκτή διότι πληρούνται οι όροι που προβλέπει το άρθρο 97, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

14 Αντιθέτως, οι προσφεύγοντες στην κύρια δίκη και η Union Syndicale-Bruxelles, παρεμβαίνουσα υπέρ αυτών στην κύρια δίκη, προβάλλουν ότι το δικόγραφο δεν είναι παραδεκτό, διότι η τριτανακόπτοντες δεν πληρούν ούτε την προϋπόθεση σχετικά με τη βλάβη που επέφερε στα δικαιώματά τους η προσβαλλομένη απόφαση ούτε την προϋπόθεση σχετικά με τους αποχρώντες λόγους που τους εμπόδισαν να μετάσχουν στην κύρια δίκη.

*Επί της μη συμμετοχής στην κύρια δίκη (ιδιότητα του τρίτου)*

α') Επιχειρήματα των διαδίκων

15 Οι τριτανακόπτοντες υποστηρίζουν ότι δεν μπόρεσαν να παρέμβουν στην κύρια δίκη για τον λόγο ότι κανένα στοιχείο από αυτά που περιελάμβανε η ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ και αφορούσε την κατάθεση της προσφυγής ή που εμφανίστηκε κατά την εξέλιξη της έγγραφης διαδικασίας, όπως μπορούσε να τους είναι γνωστή, δεν δικαιολογούσε λογικά την παρέμβασή τους.

16 Πρώτον, όπως προκύπτει από την ανάγνωση της ανακοινώσεως που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ, οι προσφεύγοντες ζητούσαν από το Δικαστήριο να «ακυρώσει όλη τη διαδικασία διορθώσεως των γραπτών εξετάσεων του διαγωνισμού ή τουλάχιστον να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής που δεν δέχθηκε τους προσφεύγοντες στις προφορικές εξετάσεις του διαγωνισμού». Κατά την ανακοίνωση αυτή, οι «λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα» των προσφευγόντων αφορούσαν την παραβίαση των κριτηρίων που είχε επιβάλει η εξεταστική επιτροπή στους υποψηφίους (περιορισμός 800 λέξεων). Έτσι, στο σημείο αυτό αναγραφόταν ότι: «Πράγματι, αφού αποφάσισε να παραχωρήσει στους υποψηφίους περιορισμένο χρόνο, αφού τους επέβαλε ανώτατο αριθμό λέξεων και τους υποχρέωσε να τις αριθμήσουν αυτοί οι ίδιοι, η εξεταστική επιτροπή έδωσε διαφορετικές οδηγίες στους διορθωτές». Εφόσον τα πράγματα έχουν έτσι, οι τριτανακόπτοντες, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι τήρησαν αυστηρά το ανώτατο όριο λέξεων που προέβλεπε ο διαγωνισμός, θεωρούν ότι μπορούσαν νομίμως να αναμένουν ότι κάθε απόφαση που θα δικαίωνε τους προσφεύγοντες θα είχε αρνητικές

συνέπειες μόνο για εκείνους από τους επιτυχόντες του διαγωνισμού που δεν είχαν τηρήσει τα τεθέντα κριτήρια.

17 Δεύτερον, το έννομο συμφέρον των τριτανακοπτόντων για να παρέμβουν στη διαφορά εμφανίστηκε μόνον όταν, κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, έμαθαν ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν εν τω μεταξύ καταστρέψει τα γραπτά δοκίμια, οπότε δεν μπορούσε πλέον να αποδειχθεί ποιοι ήταν οι υποψήφιοι που είχαν υπερβεί το όριο των προβλεπομένων λέξεων. Αυτή ακριβώς η απώλεια από την Επιτροπή των δοκιμίων είναι που είχε αποφασιστική σημασία για την απόφαση του Πρωτοδικείου και που το οδήγησε να δώσει στην απόφασή του έκταση πολύ ευρύτερη από το αρχικό αίτημα των προσφευγόντων, όπως είχε δημοσιευθεί στην ΕΕ.

18 Εξάλλου, δύο στοιχεία ενίσχυσαν την πεποίθηση των τριτανακοπτόντων για την έλλειψη εννόμου συμφέροντος γι' αυτούς να παρέμβουν. Πρόκειται πρώτον για την πάγια νομολογία τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Πρωτοδικείου κατά την οποία, στις υποθέσεις που αφορούν γενικούς διαγωνισμούς, η ακύρωση πρέπει να περιορίζεται στο πραγματικά απαραίτητο, δηλαδή στην ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής μόνον όσον αφορά τους προσφεύγοντες· δεύτερον, πρόκειται για το γεγονός ότι ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου απέρριψε, με Διάταξη της 21ης Ιουνίου 1988, το αίτημα των τεσσάρων προσφευγόντων στην κύρια δίκη που ζητούσαν να διαταχθεί η αναστολή της συνεχίσεως των πράξεων του διαγωνισμού COM/A/482,ιδίως δε την κατάρτιση ή τη δημοσίευση του πίνακα επιτυχόντων που θα προέκυπτε από τον διαγωνισμό αυτόν.

19 Στο υπόμνημα απαντήσεως επί των παρατηρήσεων της Επιτροπής οι τριτανακόπτοντες εμφανίζουν την επιχειρηματολογία τους κατά διαφορετικό τρόπο. Έτσι, ισχυρίζονται ότι οι προϋποθέσεις παραδεκτού της τριτανακοπής δεν έχουν ακόμη οριστικοποιηθεί υπό τις παρούσες συνθήκες της νομολογίας. Τα μόνα υφιστάμενα νομολογιακά προηγούμενα είναι δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1962, 42/59 ΤΟ και 49/59 ΤΟ, Breedband κατά Société les Aciéries du Temple, Ανωτάτη Αρχή της ΕΚΑΧ κ. λπ. (Rec. 1962, σ. 275)· και 9/60 ΤΟ και 12/60 ΤΟ, Κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου κατά Société commerciale Vloeberghs και Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ (Rec. 1962, σ. 331). Στην υπόθεση Breedband, η τριτανακοπή κρίθηκε απαράδεκτη για πολλούς σωρευτικούς λόγους. Ουδόλως προκύπτει από την απόφαση αυτή ότι η δημοσίευση στην ΕΕ είναι, αυτή και μόνο, αποφασιστική για να κριθεί αν είναι παραδεκτή

μια τριτανακοπή. Στην υπόθεση Vloeberghs, το Δικαστήριο δέχθηκε αντιθέτως ότι η προϋπόθεση κατά την οποία ο τριτανακόπτων « δεν μπόρεσε να μετάσχει στη δίκη » είχε πληρωθεί αφού η δημοσίευση στην ΕΕ δεν άφηνε να φανεί το έννομο συμφέρον του προς παρέμβαση. Πάντως, κατά τους τριτανακόπτοντες, δεν μπορεί να συναχθεί a contrario από την απόφαση αυτή ότι μόνη η δημοσίευση στην ΕΕ επιτρέπει να προσδιοριστεί αν ο τριτανακόπτων « μπορούσε να μετάσχει στη δίκη ».

20 Εξάλλου, θα ήταν εξωπραγματικό να αναμένει κανείς από κάθε πρόσωπο που μπορεί να θίγεται από μια προσφυγή να διαβάζει καθημερινά τη σειρά C της ΕΕ για να λαμβάνει γνώση της καταθέσεως τέτοιας προσφυγής. Αντιθέτως, μπορεί να γίνει δεκτό ότι ένας διάδικος μπορούσε να παρέμβει κατά την έννοια του Κανονισμού Διαδικασίας αν η κατάθεση της προσφυγής του είχε « κοινοποιηθεί επισήμως » ή « επιδοθεί », πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω. Το άρθρο 39 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι άλλωστε λιγότερο αυστηρό από τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κατά το μέτρο που προβλέπει ότι η τριτανακοπή επιτρέπεται σε κάθε πρόσωπο « κατά των αποφάσεων που εκδόθηκαν χωρίς να προσεπικληθούν ». Δεν υφίσταται επομένως ζήτημα αποδείξεως ότι ο τριτανακόπτων « δεν μπόρεσε να συμμετάσχει στην κύρια δίκη ».

21 Οι τριτανακόπτοντες καταλήγουν ότι δεν πρέπει να στηρίζεται κανείς μόνο στη δημοσίευση, στη σειρά C της ΕΕ, της ανακοινώσεως που αφορά την κατάθεση προσφυγής για να κρίνει τη θεωρητική δυνατότητα ενός τρίτου να παρέμβει στην κύρια δίκη. Όπως και αν έχει το πράγμα, φρονούν ότι απέδειξαν επαρκώς ότι σε κάθε περίπτωση η δημοσίευση δεν προσδιόριζε εν προκειμένω ποιο θα ήταν το συμφέρον τους να παρέμβουν. Τέλος, διευκρινίζουν ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν σημαίνει ότι αναγνωρίζουν ότι είχαν λάβει γνώση της δημοσιεύσεως στην ΕΕ, αλλ' απλώς ότι η τυχόν γνώση δεν άφηνε να φανεί κανένας λόγος παρεμβάσεως.

22 Η Επιτροπή συντάσσεται με την άποψη και τα επιχειρήματα που αναπτύσσουν οι τριτανακόπτοντες σχετικά. Υπογραμμίζει ιδίως ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 1990 αποτέλεσε νεωτερισμό, απομακρυνθείσα από την παραδοσιακή και πάγια νομολογία για τα αποτελέσματα της ακυρώσεως ενός διαγωνισμού, χωρίς να έχει ποτέ συζητηθεί τέτοια λύση ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε κατά την έγγραφη ούτε κατά την προφορική διαδικασία. Διερωτάται συνεπώς μήπως η αδυναμία για την καθής στην κύρια δίκη να εκφραστεί επί της στροφής αυτής της νομολογίας καθώς και

η έλλειψη κάθε ατομικής εξακριβώσεως για τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον πίνακα επιτυχόντων ως προς το αν τήρησαν το όριο των 800 λέξεων αποτελούν παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως. Όσον αφορά το βάρος της αποδείξεως για το τελευταίο αυτό γεγονός, η Επιτροπή απαντά στους προσφεύγοντες της κύριας δίκης ότι ουδέποτε προσκόμισαν απόδειξη ότι ένας και μόνον από τους επιτυχόντες απομακρύνθηκε από το όριο των 800 λέξεων.

23 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης και η Union Syndicale-Bruxelles, παρεμβαίνουσα υπέρ αυτών, υπογραμμίζουν, πρώτον, τον εξαιρετικό χαρακτήρα της διαδικασίας της τριτανακοπής. Κατά την άποψή τους, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζουν οι τριτανακόπτοντες, η νομολογία είναι σαφής ως προς τις προϋποθέσεις του παραδεκτού της τριτανακοπής. Το Δικαστήριο τις τονίζει μάλιστα στη Διάταξη επί της τριτανακοπής της 22ας Σεπτεμβρίου 1987, 292/84 TO, Fabio Bolognese κατά Scharf και Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 3563). Προσθέτουν δε ότι, κατά παρερμηνεία του γράμματος του άρθρου 97 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται mutatis mutandis και εν προκειμένω, όλη η επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε από τους τριτανακόπτοντες αποσκοπούσε στο να δικαιολογήσει τους λόγους για τους οποίους έκριναν ότι δεν είχαν συμφέρον να παρέμβουν στην κύρια δίκη. Αντιθέτως, δεν προέβαλαν κανέναν λόγο που να δικαιολογεί ότι δεν μπόρεσαν να μετάσχουν σ' αυτή τη δίκη.

24 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες και η παρεμβαίνουσα της κύριας δίκης προβάλλουν ότι οι τριτανακόπτοντες οφείλουν να αποδείξουν την αδυναμία συμμετοχής τους στην κύρια δίκη. Οι τριτανακόπτοντες αναγνωρίζουν ότι δεν αγνοούσαν ότι η προσφυγή της κύριας δίκης επιδίωκε την ακύρωση «όλης της διαδικασίας διορθώσεως των γραπτών δοκιμίων ή επικουρικά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής να μη τους δεχθεί στην προφορική δοκιμασία» (τριτανακοπή, σκέψη 8, σ. 6). Από αυτό εμφαίνεται ότι, λαμβάνοντας γνώση του αιτήματος της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε από τους προσφεύγοντες της κύριας δίκης, ήσαν απολύτως ενήμεροι των συνεπειών που θα προέκυπταν αν το Πρωτοδικείο δικαίωνε τους προσφεύγοντες στην κύρια δίκη και ότι οι τριτανακόπτοντες αρνήθηκαν να παρέμβουν στην κύρια δίκη με πλήρη επίγνωση της καταστάσεως.

25 Τρίτον, επικαλούνται το γεγονός ότι οι τριτανακόπτοντες ομολογούν ότι παρακολούθησαν την εξέλιξη της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων που οι προσφεύγοντες

κίνησαν στην κύρια δίκη. Οι τριτανακόπτοντες μπόρεσαν έτσι να διαπιστώσουν ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να προσκομίσει εκουσίως τα αντίγραφα της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας καθώς και να επιτρέψει στους δικηγόρους των παρεμβαινόντων να ελέγξουν την ακρίβεια του ισχυρισμού της ότι μόνο πέντε υποψήφιοι είχαν υπερβεί το όριο που είχε τεθεί σ' αυτή τη δοκιμασία. Άλλωστε, ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος αναπτύχθηκε μόνο κατά την προφορική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προκάλεσε τη δυσμενή παρατήρηση του Προέδρου του Δικαστηρίου κατά της Επιτροπής στη Διάταξη που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων. Οι τριτανακόπτοντες δεν μπορούν επομένως να υποστηρίξουν ότι η ανάγκη για την Επιτροπή να προσκομίσει την απόδειξη των ισχυρισμών της εμφανίστηκε μόνο κατά την προφορική διαδικασία επί της ουσίας.

26 Τέλος, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης υπογραμμίζουν ότι οι τριτανακόπτοντες δεν προέβησαν σε κανένα διάβημα προς την Επιτροπή για να διασφαλίσουν την καλή φύλαξη των γραπτών της δεύτερης γραπτής δοκιμασίας και ότι η Επιτροπή — και επομένως και αυτοί οι ίδιοι — μπορούσε έτσι να αποδείξει το βάσιμο του κυρίου λόγου αντικρούσεως. Για να στηρίξουν τη συλλογιστική τους επικαλούνται μια ανώτερη αρχή του δικαίου κατά την οποία το βάρος της αποδείξεως ενός ισχυρισμού φέρει εκείνος που τον επικαλείται. Έτσι, οι τριτανακόπτοντες περιορίζονται στη διαβεβαίωση ότι τήρησαν τα τεθέντα όρια κατά τη δεύτερη γραπτή δοκιμασία, χωρίς όμως να προσκομίζουν την απόδειξη του ισχυρισμού τους.

β') Νομική εκτίμηση

27 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 39 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται δυνάμει του άρθρου 46 του ίδιου οργανισμού στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ορίζει ότι «τα κράτη μέλη, τα όργανα της Κοινότητας και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύνανται, στις περιπτώσεις και υπό τους όρους που θα καθοριστούν από τον Κανονισμό Διαδικασίας, να ασκούν τριτανακοπή κατά των αποφάσεων που εκδόθηκαν χωρίς να προσεπικληθούν, αν οι αποφάσεις αυτές θίγουν τα δικαιώματά τους». Ανάλογη διάταξη περιέχουν και οι οργανισμοί ΕΚΑΧ (άρθρο 36) και ΕΚΑΕ (άρθρο 40).

28 Καθορίζοντας τις περιπτώσεις και τις προϋποθέσεις της τριτανακοπής, ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει στο άρθρο 97, παράγραφος 1, του έκτου κεφαλαίου, υπό τον τίτλο «Έκτακτα ένδικα μέσα», ως προϋποθέσεις παραδεκτού ότι η τριτανακοπή πρέπει να: «(...) β) αναφέρει κατά τί η προσβαλλόμενη απόφαση

βλάπτει τα δικαιώματα του τριτανακόπτοντος· γ) αναφέρει τους λόγους για τους οποίους ο τριτανακόπτων δεν μπόρεσε να συμμετάσχει στην κύρια δίκη (...)».

29 Εξάλλου, ο ίδιος κανονισμός προβλέπει στο άρθρο 16, παράγραφος 6, ότι «στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* δημοσιεύεται ανακοίνωση που περιέχει την ημερομηνία εγγραφής του εισαγωγικού δικογράφου της δίκης, το ονοματεπώνυμο και την κατοικία των διαδίκων, το αντικείμενο της διαφοράς και τα αιτήματα του δικογράφου, καθώς και μνεία των ισχυρισμών και των ουσιωδών επιχειρημάτων των οποίων γίνεται επίκληση».

30 Όμοιες διατάξεις περιλαμβάνουν και τα άρθρα 123, παράγραφος 1, και 24, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου που άρχισε να ισχύει από την 1η Ιουλίου 1991.

31 Από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης αντελήφθη την τριτανακοπή ως έκτακτο ένδικο μέσο, που μπορεί να ασκηθεί από τους ενδιαφερομένους οι οποίοι, για αποχρώντες λόγους, δεν μπόρεσαν να παρέμβουν στην κύρια δίκη. Ο έκτακτος χαρακτήρας, μάλιστα δε εξαιρετικός, της τριτανακοπής δικαιολογείται από τη σκέψη ότι, για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και για την ασφάλεια των εννόμων σχέσεων, πρέπει να αποφεύγεται, κατά το μέτρο του δυνατού, ώστε τα πρόσωπα που έχουν συμφέρον στη λύση μιας εκκρεμούς ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Πρωτοδικείου διαφοράς να προβάλουν το συμφέρον αυτό αφού το κοινοτικό δικαιοδοτικό όργανο εκδώσει την απόφασή του και λύσει έτσι το επίδικο ζήτημα (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1962, Breedband, Rec. 1962, σ. 303, και Κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου, Rec. 1962, σ. 345, 353· Διατάξεις του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 1989, 147/86 ΤΟ, 1-2-3, στις τρεις όμοιες υποθέσεις που αποκαλούνται «Φροντιστήρια», Συλλογή 1989, σ. 4103, 4108).

32 Κατόπιν αυτών, κάθε ενδιαφερόμενος που ήταν σε θέση να μετάσχει στην κύρια δίκη και που αμέλησε να παρέμβει δεν μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμα ασκήσεως τριτανακοπής. Δεδομένου ότι η δημοσίευση στην ΕΕ του αντικειμένου και του αιτήματος της προσφυγής έχει ως σκοπό να μπορούν οι τρίτοι να γνωρίζουν την ύπαρξη των διαφορών που φέρονται ενώπιον των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων, ο τρίτος

πρέπει να εκτιμήσει σε σχέση με τη δημοσίευση αυτή αν έχει ή μη συμφέρον να παρέμβει στην κύρια δίκη (βλ. προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 1962, Breedband).

33 Εφόσον προκύπτει σαφώς από την εν λόγω δημοσίευση ότι το αντικείμενο και τα αιτήματα της κύριας προσφυγής άφηναν να φανεί το συμφέρον του τρίτου να παρέμβει, ο τελευταίος πρέπει να αποδείξει ότι εμποδίστηκε, για αποχρώντες λόγους, να ασκήσει παρέμβαση. Σχετικά πρέπει να διευκρινιστεί ότι η υποκειμενική εκτίμηση του τρίτου ενδιαφερομένου ως προς την έκβαση της δίκης δεν αποτελεί αποχρώντα λόγο που να δικαιολογεί τη μη συμμετοχή του στην κύρια δίκη. Έτσι, ο τρίτος δεν μπορεί να υποστηρίξει ισχυρώς ότι, ενόψει των νομικών και πραγματικών στοιχείων που ήταν γνωστά κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, ένας επιμελής πολίτης δικαιούται να σκεφθεί ότι η απόφαση που περατώνει τη δίκη δεν θα έβλαπτε τα δικαιώματά του.

34 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εν προκειμένω ότι οι τριτανακόπτοντες δεν αρνούνται ότι η ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στις 18 Ιουνίου 1988 στην ΕΕ (C 159, σ. 5), σχετικά με την προσφυγή που άσκησαν στις 25 Μαΐου 1988 οι Allessandro Albani κ. λπ. κατά της Επιτροπής, άφηνε σαφώς να φανεί ότι η εν λόγω προσφυγή αμφισβητούσε όλη τη διαδικασία διορθώσεως των γραπτών δοκιμίων του επίδικου διαγωνισμού. Πράγματι, η ανακοίνωση αυτή αποδίδει τα αιτήματα των προσφευγόντων πλήρη και η περίληψη των λόγων ακυρώσεως που περιλαμβάνεται στην ανακοίνωση αυτή αναφέρει ότι η εξεταστική επιτροπή, αφού επέβαλε στους υποψηφίους έναν ανώτατο αριθμό λέξεων, έδωσε διαφορετικές οδηγίες στους διορθωτές και κατ' αυτόν τον τρόπο παραβίασε τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Εντούτοις, οι τριτανακόπτοντες θεωρούν ότι η μη άσκηση εκ μέρους τους παρεμβάσεως δικαιολογείται για δύο λόγους. Πρώτον, πίστευαν ότι αφού τήρησαν το επιβληθέν όριο στον αριθμό λέξεων, είχαν διασφαλιστεί κατά μιας ακυρώσεως της εγγραφής τους στον πίνακα επιτυχόντων: το συμφέρον τους να παρέμβουν εμφανίστηκε μόνον όταν η Επιτροπή δήλωσε, κατά την προφορική διαδικασία, ότι τα δοκίμια της γραπτής δοκιμασίας είχαν εν τω μεταξύ καταστραφεί. Δεύτερον, οι τριτανακόπτοντες θεωρούσαν ότι η πεποίθησή τους ότι δεν είχαν κανένα συμφέρον παρεμβάσεως ενισχυόταν από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία περιορίζει μόνο στους προσφεύγοντες τα αποτελέσματα της ακυρώσεως ενός γενικού διαγωνισμού.

35 Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, διαπιστώνεται ότι το συμφέρον των τριτανακοπτόντων, που είχαν επιτύχει στον επίδικο διαγωνισμό, για τη λύση της κύριας διαφοράς προέκυπτε σαφώς από τη διατύπωση της ανακοινώσεως που δημοσιεύθηκε στην

ΕΕ. Οι ισχυρισμοί τους δεν μπορούν να θέσουν σε αμφιβολία την ύπαρξη αυτού του συμφέροντος και δεν αποτελούν αποχρώντες λόγους που να δικαιολογούν την αδυναμία τους να παρέμβουν στην κύρια δίκη. Πράγματι, η επιχειρηματολογία τους στηρίζεται σε προσωπική δική τους εκτίμηση για την έκβαση της δίκης, ειδικότερα για το ενδεχόμενο ακυρώσεως από τον κοινοτικό δικαστή της εγγραφής τους στον πίνακα επιτυχόντων. Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μπόρεσε να προσκομίσει, κατά την κύρια διαδικασία, την απόδειξη του επιχειρήματός της ότι η πλημμέλεια που παρεμβλήθηκε σε ένα ενδιάμεσο στάδιο του διαγωνισμού δεν νόθευσε το τελικό αποτέλεσμα, είναι στοιχείο που μπορεί να εμφανιστεί σε κάθε δίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον ισχυρισμό των τριτανακοπτόντων ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου αφίσταται της προηγούμενης πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου. Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η έκταση των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως ενός γενικού διαγωνισμού εκτιμάται, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, από τον κοινοτικό δικαστή ανάλογα με τη φύση της διαπιστωθείσας πλημμέλειας.

36 Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι οι τριτανακόπτοντες, στο υπόμνημα απαντήσεως επί των παρατηρήσεων της Επιτροπής, υποστηρίζουν ότι η δημοσίευση της ανακοινώσεως της προσφυγής στην ΕΕ δεν μπορεί, αυτή και μόνη, να αποτελέσει αποφασιστικό κριτήριο του παραδεκτού της τριτανακοπής και ότι η προσφυγή έπρεπε να τους είχε επιδοθεί σύμφωνα με το άρθρο 39 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, το οποίο προβλέπει ότι η τριτανακοπή ασκείται από κάθε πρόσωπο « κατά των αποφάσεων που εκδόθηκαν χωρίς να προσεπικληθούν ».

37 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει το θέμα αυτό στο πλαίσιο της εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚΑΧ — και η κρίση αυτή διατηρεί όλο της το κύρος στο πλαίσιο της εφαρμογής της Συνθήκης ΕΟΚ — υπό την έννοια ότι το γράμμα της παραγράφου 1, περίπτωση γ, του άρθρου 97 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου συμβιβάζεται με τη διάταξη αρχής σχετικά με την τριτανακοπή που περιλαμβάνεται στο Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, εκτέλεση της οποίας αποτελεί το εν λόγω άρθρο 97 ( προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 1962, Breedband ). Έτσι, ο Κανονισμός Διαδικασίας, ο οποίος δεν γνωρίζει παρά μόνο την εκουσία και όχι την αναγκαστική παρέμβαση ( απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 12/69, Wounerth κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 577, 584 ), δεν προβλέπει την επίδοση της προσφυγής σε κάθε τρίτο που θα μπορούσε να είναι ενδιαφερόμενος, αλλά μόνο τη δημοσίευση ανακοινώσεως στην ΕΕ για να μπορούν οι τρίτοι να πληροφορούνται τις διαφορές που φέρονται ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων. Σχετικά, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ιδιάζουσα φύση της έννομης κοινοτικής τάξεως, οι κανόνες της οποίας απευθύνονται στις εθνικές αρχές, σε φυσικά πρό-

σωπα υπηκόους των κρατών μελών και σε νομικά πρόσωπα που έχουν την έδρα τους εντός της Κοινότητας, ακόμη δε και σε επιχειρηματίες καταγωγής τρίτων χωρών που ασκούν τη δραστηριότητά τους στον κοινοτικό χώρο.

38 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει, και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η προσβαλλομένη απόφαση βλάπτει τα δικαιώματα των τριτανακοπτόντων, ότι η τριτανακοπή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

39 Κατά τις διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Προκειμένου όμως περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την τριτανακοπή ως απαράδεκτη.**

**2) Οι τριτανακόπτοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα των προσφευγόντων της κύριας δίκης και της Union Syndicale-Bruxelles, παρεμβαίνουσας στην κύρια δίκη. Η Επιτροπή φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 26 Μαρτίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf